TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Chiếc bi đông cũ của bố

ISSN: 2734-9195 15:35 18/10/2026

Chiếc bi đông cũ của bố vẫn được anh trai tôi cẩn thận giữ gìn. Mỗi lần nghĩ đến kỷ vật ấy, tôi lại nhớ da diết những tháng ngày có bố mẹ bên mình.

Mùa thu luôn là khoảng thời gian sâu lắng, dễ làm lòng người chùng xuống trước nỗi hoài niệm về một thời xa ngái. Chính trong sự sâu lắng ấy, bao nhiêu ký ức lại ùa về trong tôi, vẹn nguyên như mới hôm qua. Tôi nhớ ngôi nhà xưa, nhớ bố mẹ và chiếc bi đông đựng nước cũ kỹ - kỷ vật đã cùng bố đi qua những năm tháng khói lửa chiến tranh.

Bố tôi là bộ đội tham gia kháng chiến chống Mỹ. Sau ngày đất nước thống nhất, bố trở về quê nhà, mang theo nếp sống giản dị, nghiêm cẩn của người từng ở trong quân ngũ.

Chiếc bi đông từng theo bố trên những chặng đường hành quân, đến khi hòa bình, nó vẫn theo bố ra đồng ruộng như một người bạn tri kỷ, đồng hành với cuộc sống mưu sinh.

Hình ảnh minh họa - Văn Tĩnh.

Ngày ấy, bố thường ngồi ngoài hiên vào những buổi chiều. Bên bố lúc nào cũng có mẹ. Mẹ ngồi cạnh, có khi vá áo, có khi têm trầu. Hai người đã lặng lẽ bên nhau qua thời bom đạn, qua những mùa đói kém và cả những ngày bình yên sau này. Trên chiếc bàn gỗ nhỏ ngoài hiên, chiếc bi đông bạc màu, hằn nhiều vết xước trên thân luôn được đặt ngay ngắn. Ngày nào bố cũng lấy khăn lau chùi cẩn thận. Tôi không biết chiếc bi đông đã cùng bố qua bao nhiêu chặng đường, chỉ biết mỗi lần nhìn bố nâng niu kỷ vật ấy, tôi hiểu rằng có những vật dụng dù nhỏ bé vẫn đủ sức cất giữ trọn vẹn ký ức của một người cựu chiến binh.

Tôi nhớ những buổi chiều, gió ngoài cánh đồng thổi vào, cuốn theo những chiếc lá vàng vương đầy sân gạch. Đó là lúc bố hay kể chuyện về những ngày hành quân, về cái đói, cái rét của những đêm mưa tầm tã nơi rừng già và cả những cơn khát tưởng như cháy bỏng cổ họng.

Trong khoảnh khắc sinh tử ấy, chiếc bi đông là vật bất ly thân của mỗi người chiến sĩ. Trên những dặm đường dài, một bi đông nước quý hơn bất cứ thứ gì; có những lúc, mọi người phải san sẻ cho nhau từng ngụm nước. Chiếc bi đông vì thế không chỉ đựng nước; với bố, nó còn gợi nhắc tình người và sự sẻ chia trong những năm tháng “hoa lửa”.

Tôi ngồi nghe, đôi khi chẳng thể hiểu hết những điều bố kể. Nhưng giọng nói trầm ấm của bố, ánh mắt dịu dàng của mẹ và tiếng lá lao xao ngoài vườn đã khiến những câu chuyện thời chiến trở nên gần gũi. Qua lời bố răn dạy, tôi hiểu thêm giá trị của những ngày hòa bình mà mình đang có. Bố là người nghiêm khắc với bản thân nhưng luôn bao dung với con cháu. Đôi bàn tay từng cầm súng, từng mang những vết thương hằn sâu, về sau lại trở thành đôi bàn tay dắt tôi bước qua những đoạn đường gập ghềnh sỏi đá. Phẩm chất bộ đội Cụ Hồ trong bố âm thầm thể hiện qua sự vững chãi, qua cách bố gìn giữ tổ ấm và dạy con cháu sống ngay thẳng, biết ơn những người đã ngã xuống vì Tổ quốc.

Giờ đây, bố mẹ đã đi xa. Ngôi nhà cũ vẫn còn đó, chiếc bàn gỗ vẫn còn đó, khu vườn vẫn thay lá theo mùa, chỉ có khoảng hiên xưa là đã vắng bóng song thân. Chiếc bi đông cũ của bố vẫn được anh trai tôi cẩn thận giữ gìn. Mỗi lần nghĩ đến kỷ vật ấy, tôi lại nhớ da diết những tháng ngày có bố mẹ bên mình. Những người thân yêu có thể rời xa, nhưng tình yêu thương và niềm tự hào về quê hương, đất nước vẫn còn mãi, bền bỉ như một ngọn lửa nhỏ sưởi ấm tôi qua bao mùa thương nhớ.

Tác giả: **Trà Bình**